

РЕЙ БРЕДБЪРИ ПОДАРЪКЪТ

Превод от английски: Надя Тънкова, 1973

chitanka.info

На другия ден беше Нова година, и още по пътя към ракетното летище майката и бащата започнаха да се безпокоят. Това беше първото пътуване на момчето в космоса, първото му качване на космически кораб, и те искаха всичко да бъде идеално. А когато, на митническото гише, бяха принудени да оставят подаръка му, който надхвърляше с не повече от няколко унции допустимото тегло, както и малката елхичка с прелестните бели свещи, те се почувствуваха ограбени, цялата им радост от празника и от пътуването беше помрачена.

Момчето ги чакаше в салона на ракетната гара. И когато след безполезни спор с чиновниците от Междупланетната митница, майката и бащата отиваха да го вземат, те тихо се питаха:

— Какво ще правим сега?

— Нищо... какво... Какво можем да направим?

— Глупави ограничения!

— Той толкова много искаше да има елха!

Разнесе се силният вой на сирената и пътниците, забързаха към ракетата за Марс. Майката и бащата тръгнаха последни. Малкият им бледничък син вървеше мълчаливо между тях.

— Все ще измисля нещо — каза бащата.

— Какво...? — попита момчето.

Ракетата се откъсна от земята и те излетяха стремително в тъмния безкрай.

Ракетата летеше и оставяше огнена диря след себе си, оставяше зад себе си Земята, на която беше 31 декември 2051 година, отвеждаше ги в един свят, където нямаше време, нямаше месеци, години, часове. През останалата част от „първия“ ден на пътуването те спаха. Към полунощ — по техните часовници, които показваха нюйоркско земно време — момчето се събуди и каза: „Искам да погледам при илюминатора.“

Имаше само един илюминатор, на горната палуба — голям „прозорец“ с много, много дебело стъкло.

— Още не — каза бащата. — Ще те заведе горе по-късно.

— Искам да видя къде сме... И къде отиваме.

— Почакай да стане време — каза бащата.

Той беше лежал буден през цялото време, като се въртеше неспокойно и мислеше непрестанно за оставения на земята подарък, за

настъпващия празник, за пропадналата елха и белите свещи. Най-после, преди не повече от пет минути, внезапно се надигна, сигурен, че му е хрумнала блестяща идея. Сега оставаше само да я осъществи и пътуването им щеше да мине чудесно.

— Точно след половин час ще бъде Нова година, момчето ми — каза той.

— О... — каза майката, уплашена, че той заговори за празника. Тя все се надяваше, че момчето може да забрави.

Лицето на момчета пламна и устните му трепнаха.

— Зная, зная... Ще има ли подарък за мен? Има ли елха? Ти ми обеща...

— Да, да, ще има всичко... и даже повече от това — каза бащата. Майката се опита да възрази:

— Но...

— Говоря съвсем сериозно — каза бащата — не се шегувам. Всичко това и даже много повече... А сега, почакайте ме малко. Ще се върна веднага.

Той се забави около двадесет минути. Когато се върна, на лицето му светеше усмивка.

— Остават още няколко минути.

— Дай ми, моля те, часовника си — каза момчето.

Бащата му го подаде, то го стисна в ръчичката си и слушаше цъкането му, докато последните минути изтичаха в пламък, мълчание и неусетно движение.

— Нова година! Вече е Нова година! Къде е подаръкът?

— Да вървим — каза бащата и прегърна момчето през раменете, изведе го от кабината, поведе го по коридора, нагоре по стълбите. Майката вървеше след тях.

— Нищо не разбирам — повтаряше тя.

— Сега ще разбереш. Ето че стигнахме — каза бащата.

Бяха спрели пред затворената врата на голяма кабина. Бащата почука три пъти, после два пъти — беше някакъв сигнал. Вратата са отвори и светлината в кабината угасна. Чуваше се шепот на гласове.

— Влез вътре, момчето ми — каза бащата.

— Тъмно е.

— Дай ми ръка. Хайде, майко.

Те влязоха и вратата се затвори след тях. В кабината наистина баща много тъмно. И пред тях постепенно се открояваше голямо стъклена око — илюминаторът на ракетата — истински прозорец, висок четири и широк шест фута, през който се виждаше безкрайното космическо пространство навън.

Момчето затаи дъх, поразено.

Бащата и майката зад него също занемяха. И тогава, в тъмната кабина, няколко души започнаха да пеят.

— Честита Нова година, момчето ми — каза бащата.

Гласовете в кабината пееха старите, познати песни. Момчето тръгна бавно напред. Опря лице в студеното стъкло на илюминатора и стоя там дълго и дълго гледа очаровано навън, в безкрая и тъмната нощ, как светят и трепкат десет билиона бели, прелестни свещи.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
2/1973 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.